

HYMN på Kristi Himmelsfärdens Dag

*All världens höge härskare
Inför dig böjas alla knän.
Du våra själars Frälsare
vår ande längtar till dig hän.*

*Du som oss lärde Fader vår
Hos Gud än för vår frälsning ber
På den som vilsna vägar går
Din herdeblick i oro ser.*

*Din lott bland oss var smärtans lott,
Med korset blev din kärlek lönt.
Till härlighet hos Gud du gått
Och med all makt han dig bekrönt.*

*Du härlighetens segerkrans
At dina trogna har berett.
Bevara i dess rena glans
den dräkt du dem i dopet gett.*

*Du gick här hatad och försmådd,
Ditt svar var din välsignelse.
Utan ditt ord, den ädla sådd
Vi skörda rik hugsvalelse.*

*Du är den ende Härskaren
Dig hylla alla tungors ljud
Med Fadern och Hugsvalaren
I evighet treenig Gud. Amen.*

(Ur Evangelisk Tidegård: Vid matutin på Kristi himmelsfärdsdag.)

A. A.

Kristus og de helige menn i kunsten.

For et større alterverk til en gammel svensk domkirke har jeg som modeller til Kristus og de 22 hellige personer i billedene brukt ansikter og trekk fra mange slags folk. Blandt andre også fra de såkalte sociale oprørere. Jeg kan nevne typer som Bakunin, Victor Hugo, Landauer o. fl. — samt kunstnere og videnskapsmenn. Ti jo mere jeg beskjeftiger mig med disse bibelens og kirkens hellige folk — jo mer slår det mig deres likhet med oprøreren i den store forstand — og med kunstneren.

Hovedtrekkene ved disse er: det selvforglemmende — offerevnen og martyrlengslen, — og at deres idé eller besettelse skyver tidvis det jordiske til side — og at de får noget av dette blå fascinerende, som gir dem denne forunderlige makt over mennesker og sinn, som varer så lenge.

Derfor ser jeg disse hellige og disse oprørere som befridde fra dette jordiske som realismen så lidenskapelig har prist og elsket å fremstille og ofte med megen makt, når den gav sig inn på de religiøse opgaver i kunsten.

*

Den kirkelige kunst får ikke noe sig med å være et diktat av et rums form og flate — den må først og fremst kreere og siden dekke dette rums åndelige funksjon. Derfor munner all stor kirkelig kunst — ja man bør si all stor kunst — ut i *apotheosen — rummets klimaks*. Vi ser det i Michel-Angelos dommedags Kristus, la Disputas himlenes Herre rett over billedets brennpunkt — hostien.

Hos oss i den siste tid den dominerende Stiklestad-Kristus og den nye skjonne Voldakirkens orkestrale lysgud.

For mig står Kristus også i kunsten som *lysets aksjon* og dets vorden til gestalt, skapt ved møtet med det *svarte*, det *truende* i altet: Sorgen, nøden, uroen og døden. Jeg kaller det — det *katastrofale prinsipp*.

Denne sinnets evige uro og skriden kan intet i denne verden hjelpe virkelig. Dog har kunsten i sig makter til — for stunder å utløse og befri sjelen — *der den finnes*. Kunsten har i sitt vesen noget av dette rogvende og dette av evighet, som all skapning *jager* efter. Det stabile.

Derfor tillater jeg mig å nevne, at Lenins utryddelse av lengslen, den transendentale funksjon i mennesket er en slags logisk kortslutning. Den forsvarer ikke nødvendighet og er vel delvis en hevnakt.

For nogen fordrukne paper og en korrupt offisiell kirkes skyld gjøres denne fatale lapsus å dekretere, at religionen er kontra mennesket, og at lengselen etter siste biologiske følgesetninger og marsvinforsøk skal vende sig mot den brune jord og bli i ro. Man beseirer ikke lengselen hos trekkfuglene ved å stikke øinene ut på dem.

Lenin er et skritt, men Kristus er et *mål i en skridende evighet*.

Et øieblikk kan disse jordiske førere fra en Spartacus til en Rosa Luxembourg ha dette blå glimt av evighet, og det tusenårige rike som de hellige menn Moses, Jeremias, Amos, Saulus. Deres lengsel er ens. Og de er alle av den skjonne og brune jord.

Men Kristus er av lys. Og forat han i bildefremstillingen skal ha den aksjon og det bud til menneskene og kunne gi dem vingene — må han *være som lyset*, som *lysets aksjon*. Han må være løftet ut fra dagen og nattens kropp — han må være *ren, hvit — Guden*.

Ellers blir han for kortsiktig.

Og det er feilen ved de aller fleste Kristus-fremstillinger i kunsten.

Henrik Sørensen.